

de vechtvlieger als trainer

Door omstandigheden moest ik in een van de vorige zomers een week doorbrengen in een afgelegen gehucht. De natuur was er niet spectaculair, maar er was wel ruimte en vrij goed weer. Gelukkig was ik in het bezit van wat materiaal, genoeg om er een paar kleine vliegers van te maken. Het was dun polyteen, een aantal bamboestokjes, plakband en stevig katoenen garen. De beide laatste kon ik ter plaatse verkrijgen. Mijn gereedschap bestond uit een schaar, een naald en scherp mesje.

Ik maakte er een paar kleine vechtvliegers van, waarmee ik me de gehele verdere week kostelijk amuseerde. Het eigenlijke vechtvliegeren was voor mij, bij gebrek aan een partner, niet mogelijk. Trouwens, in aanwezigheid van een volwaardige tegenstander zou ik keer op keer verslagen zijn en heel wat garen hebben verspeeld, zo onervaren was ik nog met dit vliegertype. Wel wist ik waarop ik moest letten bij het maken. Een zuiver evenwicht, wat precieser dan ik gewend was. De boog van de vlieger moet onberispelijk zijn en de doorbuiging bij toegenomen windkracht aan weerszijden gelijk.

Eerst liet ik de vliegertjes op met een staart van enige meters. Dan gedroegen ze zich netjes, kleine slingeren werden keurig gedempt. Een genoeg en weinig moeite om zo'n vliegertje naar 100 m te laten klimmen. Geleidelijk aan kortte ik de staart in, waarbij de vlieger steeds darter werd. Wie aan gewone vliegers gewend is, heeft de neiging om bij al te wilde slingeren wat lijn te geven, waardoor de vlieger tot rust komt. Bij het inhalen kunnen er dan problemen komen, maar je kunt wat met de wind mee lopen terwijl je opwindt en probeert wat terug te lopen zodra de wind verflauwt. Verrassend is het te merken dat een vechtvlieger met z'n slappe dwarshout, mits goed uitgebalanceerd, totaal omgekeerd reageert. Door iets meer aan het touw te trekken kun je hem keurig in een rechte lijn omhoog sturen, tenminste als hij bij het begin de juiste stand had. Draaide hij op dat moment juist omlaag, dan veroorzaakt het strakke touw een duik en als je dan niet onmiddellijk het touw viert, klapt hij tegen de grond. Al spoedig leer je snel te reageren, niet zo zeer op de windfluctuaties, maar veel meer op de richting waarin de neus van de vlieger wijst. Daarbij is het voorlopige doel, de vlieger in de lucht

te houden. Lukt dat eenmaal, dan kan ook het laatste stukje staart eraf. De vlieger reageert nu sneller. Hij dwarrelt als de wind wegvalt en draait als de wind aantrekt bij een gevierde lijn. Bij een strakke lijn volhardt hij in de laatst bereikte richting. Na vele uren oefening kun je hem steeds in de lucht houden en later zelfs naar keuze links en rechtsom laten zwenken door alleen maar op zijn spontane neiging te letten en al of niet daaraan toe te geven. Het was voor mij een verrukkelijk ontspannende soort inspanning en ik verbeeld me dat deze training ook de gevoeligheid voor het vliegen met andere typen verhoogt, ook al is de vliegerreactie dan andersom.

harm

